

PHÁP LUÂN ĐẠI PHÁP (còn gọi là Pháp Luân Công), là một môn tập luyện có lợi ích cho sức khỏe và tinh thần. Được khai sáng bởi ông Lý Hồng Chí, môn tập này gồm năm bài công pháp nhẹ nhàng, trong đó có một bài tĩnh công, cùng với việc các học viên nỗ lực thuận theo nguyên lý Chân-Thiện-Nhẫn của vũ trụ ngay trong cuộc sống hàng ngày. Pháp Luân Công không chỉ đem lại lợi ích về sức khỏe và đời sống cho người tập, mà những người khác cũng được hưởng lợi.

Xuất phát từ Trung Quốc năm 1992, đến nay Pháp Luân Công đã có mặt trên khắp thế giới với học viên từ đủ mọi quốc gia, sắc tộc, cũng như các thành phần xã hội. Đối mặt với cuộc đàn áp tà ác của Đảng cộng sản Trung Quốc, học viên Pháp Luân Công càng thể hiện sức mạnh tinh thần hơn nữa qua việc phản bức hại bằng con đường nêu cao đạo lý Chân-Thiện-Nhẫn.

Minh Huệ Net là nguồn thông tin nguyên bản nhất về thực hành Pháp Luân Công và cuộc đàn áp Pháp Luân Công ở Trung Quốc, cũng như cung cấp thông tin kịp thời về tin tức các hoạt động và sự kiện liên quan đến Pháp Luân Công ở Trung Quốc cũng như ở hơn 100 quốc gia trên thế giới nơi Pháp Luân Công đang được tập luyện. Minh Huệ Net đăng tải bài chia sẻ về trải nghiệm và nhận thức của chính các học viên, vốn là những người đóng góp phần lớn bài cho trang web.

Oregon, Mỹ: Con thuyền Pháp Luân Đại Pháp tỏa sáng trong Lễ Diễu hành Ánh sao tại Lễ hội Hoa hồng của Portland

[MINH HUỆ 05-06-2014] Các học viên Pháp Luân Đại Pháp đã tham gia cuộc Diễu hành Ánh sao vào ngày 31 tháng 05 năm 2014 tại Lễ hội Hoa Hồng Portland, và xe diễu hành của họ đã giành được ba giải thưởng cho hạng mục “cộng đồng tốt nhất”. Thuyền Pháp Luân Đại Pháp được lắp ráp bởi các học viên của hai bang Oregon và Washington.

Chương trình trực tiếp của đài truyền hình địa phương đã trực tiếp giới thiệu Pháp Luân Công là một môn tu luyện truyền thống dựa trên các đặc tính Chân Thiện Nhẫn của vũ trụ. Vào cuối chương trình, nó cũng phát lại các cảnh về thuyền Pháp Luân Đại Pháp.

Trong cuộc diễu hành, đoàn Pháp Luân Đại Pháp được khán giả chào đón bằng những tràng pháo tay, nhiều người đã tập theo các học viên Pháp Luân Đại Pháp khi họ đang biểu diễn các bài công pháp. Họ chấp tay hợp thập theo nghi lễ của Phật gia để bày tỏ sự cảm kích và tôn trọng. Một số nhận các tờ rơi Pháp Luân Đại Pháp để tìm hiểu thêm về môn tu luyện này.

Bà Vương, mới từ Trung Quốc đến Mỹ, xúc động nói: “Đây là cuộc diễu hành đầu tiên của tôi ở một quốc gia dân chủ. Cuối cùng tôi cũng đã có

Các học viên Pháp Luân Đại Pháp tham gia cuộc Diễu hành Ánh sao thường niên tại Lễ hội Hoa Hồng Portland vào ngày 31 tháng 05 năm 2014.

thể giới thiệu về đẹp của Pháp Luân Đại Pháp một cách tự do và hãnh diện. Trong 15 năm qua, đây là lần đầu tiên mong ước của tôi trở thành hiện thực kể từ khi Đảng cộng sản Trung Quốc bắt đầu cuộc đàn áp.”

Khâu chuẩn bị cho cuộc diễu hành cũng thể hiện sự chuyên nghiệp của các học viên. Quá trình lắp ráp

đã diễn ra hết sức trôi chảy. Nhiều người đã đứng xem chiếc thuyền lớn được lắp ráp từ đầu đến cuối và ngưỡng mộ tinh thần đồng đội của các học viên.

Cuộc diễu hành Ánh sao có lịch sử hơn 100 năm. Khoảng 100 nhóm đã tham gia cuộc diễu hành của năm nay. ■

Đại Pháp cho tôi một mái nhà yên ấm

[MINH HUỆ 20-05-2014] Ở khu vực động Tiên Sơn có một người đàn ông họ Trần đã ngoài bốn mươi tuổi mà vẫn độc thân. Do điều kiện sinh sống trên đỉnh núi cao chót vót lại nghèo khó, người cha làm thợ rèn và người mẹ gần đây bị mù lòa mà nguyện vọng lấy vợ của anh cũng nhạt nhòa dần. Đời người chìm trong cảnh khốn khó đáng thương, chỉ mong có phép màu xảy ra.

Năm 1998, người mẹ mù chữ trong gia đình đó tu luyện Pháp Luân Công và phép màu đã xuất hiện. Người mẹ do ở cũ mắc bệnh đau đầu và bệnh mắt, bà đã dày vò bản thân mình suốt 40 năm qua, bây giờ lại có thể nhìn thấy lại ánh sáng, hơn nữa bệnh không chữa mà tự khỏi, đồng thời cũng “chữa khỏi” luôn cả bệnh “quáng gà” không nhận được mặt chữ. Cả nhà họ Trần vui mừng khôn xiết suốt cả thời gian dài.

Nhưng năm 1999, cuộc bức hại như trời sập nhảm thẳng vào tâm linh của mỗi con người, cũng nhằm khảo nghiệm chính niệm và lương tri của con người. Người bố, người anh trai và người cháu trai của anh con trai họ Trần 40 tuổi kia vì tâm sợ hãi và áp lực mà phản đối bà mẹ tu luyện. Nhưng trong một cuộc họp gia đình, anh ấy đã khẳng khái, trình trọng tuyên bố: “Mẹ luyện công không ai được phản đối. Mẹ bệnh tật đây người nay đã khỏi, ai cũng đều nhìn thấy. Chúng ta cũng là người được thọ ích, có thể ra ngoài đi làm mà không phải lo lắng về bệnh tật của mẹ, mẹ cũng không cần người khác phải chăm sóc nữa, cũng tiết kiệm được rất nhiều tiền thuốc men, đã hưởng lợi thì không thể quên ơn.”

Những lời này đã mang lại phúc báo, người đàn ông họ Trần nọ đã kết thúc cuộc sống 40 năm độc thân. Không lâu sau, tôi dắt con trai, con gái cải giá về làm dâu nhà họ Trần.

Đối với một gia đình nông thôn nơi núi cao hẻm sâu “hảo hán khó nuôi được 5 miệng ăn”, lại một lúc tăng thêm ba miệng ăn, hai đứa trẻ đi học. Con tôi phải nhận cha mới, tôi lại phải nhận mẹ chồng mới, đây là lần thứ hai tôi làm dâu, lại không thể sinh nở, còn dắt cả con trai, con gái về, tôi chỉ sợ bị người khác khinh thường, bản thân không muốn mình bị tổn thương, lại càng sợ

con mình bị khinh rẻ. Trong lòng tôi lo âu thấp thỏm, dù về kinh tế, hay về áp lực tâm lý, đều thấy rất mệt mỏi.

Mẹ chồng thấu hiểu tâm sự của tôi, kéo tay tôi an ủi, nói chúng ta đều có duyên phận ở chung một nhà, là Đại Pháp đã ban tặng cho gia đình họ Trần chúng tôi một đôi trai gái, đúng là niềm vui từ trên trời rơi xuống, cảm ơn con còn chưa kịp, sẽ không khinh thường con, con cứ yên tâm mà sống. Mẹ coi mấy đứa nhỏ như người nhà, vui không kể xiết, có chuyện gì cứ kể với mẹ, con chính là con gái của chúng ta, mẹ là người luyện công, biết phải làm người như thế nào.

Mẹ chồng tôi nói như vậy và cũng làm như vậy, chuyện gì cũng nói với tôi, đôi khi trong lòng khó chịu, đồ kỵ, oán hận tôi, cũng nói với tôi, còn xin lỗi tôi. Nếu có mâu thuẫn, cũng không thể gây mâu thuẫn được mà đều được Đại Pháp hóa giải. Thực vô cùng cảm ơn sức mạnh thần kỳ của Đại Pháp. Gia đình chúng tôi được Đại Pháp che chở, những năm này đều rất thuận, cô con gái út cũng lớn lên và lập gia đình, con trai thi đỗ đại học, khiến bố và ông nội vui mừng khôn xiết: “Nhà ta cũng có người đi học, trước nay còn chưa từng có ai là sinh viên đại học.”

Bệnh mắt của mẹ tôi cũng có nghe nói, nhưng lần đó vào năm 2000, tôi được tận mắt chứng kiến sự siêu thường của Đại Pháp. Năm đó, khu vực chúng tôi bắt bớ rất nhiều những học viên Pháp Luân Công, khám nhà, phạt tiền, đánh người, dỡ nhà, dẫn đi bêu ngoài đường, thậm chí người nhà cũng bị liên lụy. Vì sợ mẹ chồng gặp phải ma nạn, nhà rất nghèo lại sợ bị phạt tiền, tôi đã giấu sách Đại Pháp của mẹ đi, để khi sóng yên biển lặng mẹ lại tiếp tục luyện, lần giấu sách này cũng mất hơn nửa năm.

Mẹ chồng tôi vốn không biết nhiều chữ, lại thêm trí nhớ không tốt, lần này rời xa Đại Pháp khiến mẹ vô cùng sốt ruột, mắt lại bắt đầu nhòa đi, dần dần

nhìn không thấy. Mẹ nói, các con còn không trả lại sách cho mẹ, mắt mẹ lại mù mất, khiến tôi sợ hãi, mau chóng mang sách ra cho mẹ. Lúc đó mắt mẹ tôi chỉ có thể phân biệt được giữa cuốn sách là màu đen, viền xung quanh là màu trắng, mà còn phân biệt không rõ. Nhưng mẹ rất có lòng tin, vẫn đọc sách như người bình thường, ngón tay lật giở đọc từng hàng từng hàng, miệng nhẩm “Pháp Luân Đại Pháp hảo, Chân – Thiện – Nhân hảo.” Hai ngày đầu không hề có phản ứng gì, nhưng mẹ chồng tôi vẫn không mất lòng tin, vẫn kiên trì như vậy; đến ngày thứ ba, bà đã nhìn rõ chỗ đen ra đen, trắng ra trắng. Ngày thứ tư đã có thể phân biệt được từng chữ từng chữ màu đen, đến ngày thứ năm, đã có thể phân biệt được các nét chữ. Qua một tuần kiên trì như vậy, mắt mẹ lại sáng trở lại. Đại Pháp thật là thần kỳ, tôi tự mình chứng kiến sự siêu thường của Đại Pháp.

Tôi thấy vô cùng xấu hổ và tự trách mình về chuyện này, suýt chút nữa tôi mắc phải sai lầm lớn. Cũng nhân đây tôi xin được xin lỗi và bày tỏ sự ăn năn với Đại Pháp và Sư phụ Đại Pháp.

Do có tâm sợ hãi và còn phải đi làm thuê bên ngoài, tôi tạm thời chưa thể cùng mẹ chồng tu luyện Đại Pháp, nhưng lòng tôi đã thuộc về Đại Pháp. Nhân dịp “Ngày Pháp Luân Đại Pháp Thế giới” tôi cũng có trách nhiệm viết ra những điều tai nghe mắt thấy, xuất phát từ đáy lòng tôi muốn hét lớn “Pháp Luân Đại Pháp Hảo, Chân – Thiện – Nhân hảo”, chính Đại Pháp đã mang lại cho tôi một gia đình êm ấm. ■

Osaka, Nhật Bản:

Cuốn sách “Thu hoạch Đẫm máu” tiếng Nhật được xuất bản

[MINH HUỆ 05-06-2014] “Thu hoạch Đẫm máu”, cuốn sách phơi bày nạn thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công còn sống của Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ), đã được dịch sang tiếng Nhật và xuất bản. Ngày 02 tháng 06 năm 2014, ông David Matas, một trong các tác giả, được mời đến phát biểu tại một hội nghị chuyên đề nhằm chúc mừng sự kiện xuất bản này.

Ông David Matas, người được đề cử giải Nobel Hòa bình 2010, đã nói về sự phát triển gần đây của nạn thu hoạch nội tạng ở Trung Quốc. Theo ông, các cuộc điều tra chỉ ra rằng trong số các tù nhân, chỉ có các học viên Pháp Luân Công là thường xuyên bị đưa đi xét nghiệm máu và nội tạng. Ông nói: “Các học viên Pháp Luân Công đang bị bức hại và chết trong các nhà tù, và rõ ràng là chính quyền Trung Quốc không quan tâm đến

Luật sư Nhân quyền Nhật Bản ông Shinichi Tokunaga.

quyền lợi của họ. Kỳ lạ thay, các nhà chức trách quản lý một cách có hệ thống và kiểm tra toàn diện máu và nội tạng của họ. Chúng tôi cũng đã phỏng vấn những tù nhân được thả từ các nhà tù ở Trung Quốc mà không phải là học viên Pháp Luân Công. Họ nói rằng chỉ có các học viên Pháp Luân Công là bị kiểm tra như vậy”.

Cộng đồng quốc tế đang ngày càng quan tâm tới nạn thu hoạch nội tạng. Một trong những người tổ chức hội nghị chuyên đề, luật sư nhân quyền ông Shinichi Tokunaga, người từng tham gia vụ kiện chống lại cựu Chủ tịch Trung Quốc Giang Trạch Dân ở Nhật Bản, đã nói về việc làm thế nào để cho nhiều người Nhật Bản hơn nữa biết về nạn thu hoạch nội tạng của ĐCSTQ.

Sau các bài phát biểu, những người tham dự đã được xem bộ phim tài liệu đạt giải thưởng: “Trung Quốc tự do: Lòng dũng cảm theo tín ngưỡng”. Nhiều người đã cảm động sâu sắc. Nhà ủng hộ nhân quyền bà Chuso nói rằng mọi người không thể chịu đựng một chính quyền coi rẻ mạng sống người dân để theo đuổi lợi nhuận, và rằng bà sẽ sử dụng mạng lưới của mình để truyền bá sự thật. ■

Melbourne, Australia: Triển lãm ảnh phơi bày cuộc bức hại

[MINH HUỆ 02-06-2014] Các học viên Pháp Luân Công ở Melbourne, Australia, đã tổ chức triển lãm ảnh hàng tuần vào ngày 31 tháng 05 năm 2014, trước thư viện cộng đồng, nói với mọi người về Pháp Luân Công và việc Pháp Luân Công bị bức hại tàn bạo như thế nào ở Trung Quốc. Các học viên treo các tấm biểu ngữ có dòng chữ “Pháp Luân Đại Pháp dạy Chân – Thiện – Nhân” và “Hãy giúp đỡ chấm dứt nạn thu hoạch nội tạng ở Trung Quốc.” Họ cũng phân phát các tài liệu. Nhiều người đã dừng lại và ký thỉnh nguyện.

Les Gittus, một giám đốc dự án ở Tây Úc, đã ký thỉnh nguyện. Ông đã lên án sự tàn bạo của Đảng Cộng sản Trung Quốc: “Thật ghê sợ! Nó không nên diễn ra trong thời đại này.” Ông nói rằng chính quyền Trung Quốc thật không biết hổ thẹn, và ông hiểu tại sao có nhiều

Xem các tài liệu Pháp Luân Công và ký thỉnh nguyện.

người Trung Quốc lại không muốn sống ở Trung Quốc, và muốn nhập cư vào Australia. Ông Gittus đã bắt gặp một sự kiện Pháp Luân Công tương tự ở Perth. Ông rất ủng hộ và nói, “Càng có nhiều người, đặc biệt là người phương Tây, biết càng tốt.” Ông khuyến khích các học viên rằng: “Tôi chỉ là một người, nhưng nếu một triệu người đứng lên và phản đối, có thể sẽ có điều gì đó xảy ra.”

Venkad, một sinh viên Ấn Độ, cũng lên án cuộc đàn áp Pháp Luân Công: “Đây [môn tu luyện] là một cách tốt để thế giới này được hòa bình. Thế giới cảm thấy đáng tiếc cho cái chính phủ đã thực hiện việc tra tấn tàn bạo đến vậy

và cho những người đã làm điều đó đối với đồng bào của mình!” Ở Ấn Độ, với sự khuyến khích của nhà trường và phụ huynh, đã có nhiều thanh thiếu niên tu luyện Pháp Luân Công.

Cô Lv, người tổ chức triển lãm, nói rằng hàng tuần có khoảng 20 học viên địa phương hoạt động tình nguyện tại triển lãm ảnh. Các sự kiện thường xuyên được tổ chức trước thư viện cộng đồng, và nhiều người đã dừng lại. “Mọi người rất ủng hộ. Họ ký thỉnh nguyện, và thường hỏi chúng tôi họ có thể giúp được gì nữa không. Một vài trong số họ cũng đưa gia đình và bạn bè đến ký thỉnh nguyện,” cô Lv nói. ■

Chính sách “Tam quang” kiểu ĐCS TQ

[MINH HUỆ 28-03-2014]
 Trong Chiến tranh Thế giới thứ hai, quân xâm lược Nhật Bản đã thực thi ở Trung Quốc chính sách “đốt hết, giết hết, cướp hết”. Chính sách này được biết đến ở Trung Quốc với tên gọi là Tam Quang. Cuộc bức hại toàn quốc Pháp Luân Công cũng đã sử dụng một phương châm tương tự: “Bôi nhọ thanh danh, vắt kiệt tài chính và hủy hoại thể xác.”

Tất cả các hình thức tra tấn được áp dụng với các học viên Pháp Luân Công, đều nhằm tới việc buộc họ phải từ bỏ đức tin của mình. Một kiểu biến tướng khác của Tam quang là: nhổ râu, nhổ lông mày, nhổ lông mi. Đôi khi nó còn bao hàm cả nhổ lông mu.

Bác sỹ Thiệu Thừa Lạc, một trong những bác sỹ Trung y cao tuổi ở phố Lưu Đình, thôn Triệu, khu Thành Dương thành phố Thanh Đảo, tỉnh Sơn Đông, được mọi người kính trọng bởi y đức vì nhân hành thiện, cũng như y thuật cao minh. Bởi vì tu luyện Pháp Luân Công, nên bác sỹ Thiệu đã bị kết án bảy năm tù giam. Ông đã phải chịu đựng 150 loại hình thức tra tấn khác nhau ở trong Nhà tù Sơn Đông.

Kỳ Đông Hưng, một tù nhân đã bị kết án vì tội giết người, đã ra lệnh cho Tiết Ái Sinh ngồi lên người bác sỹ Thiệu và bắt những người khác nhổ tóc của bác sỹ Thiệu. Họ đã nhổ toàn bộ ria mép, lông mày, lông mi và một phần ba tóc trên đầu bác sỹ Thiệu. Một trong số những người đó còn hét lên: “Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCS TQ) cũng có chính sách Tam quang! Bọn tao cho chúng mày được ném mùi của nó!”

Mặc dù nó không có tên gọi

cụ thể, nhưng hình thức tra tấn tương tự cũng được thực thi ở các nhà tù khác. Ví dụ, ông Lưu Hỷ Phong, một học viên Pháp Luân Công và là giáo viên trung học ở Thâm Quyển, cũng bị các nhân viên cảnh sát chặt vắn vào ngày 10 tháng 04 năm 2002.

Một nhân viên đã tát vào mặt ông Lưu nhiều lần, và sau đó băng kín đầu ông Lưu bằng băng dính, chỉ để lại một khe hở rất nhỏ để ông có thể thở. Họ bắt ông Lưu phải trả lời các câu hỏi của họ. Nếu ông từ chối, họ sẽ giật mạnh một số các đoạn băng dính ra, nó làm cho tóc của ông bị nhổ lên, lông mày và râu của ông cũng bị nhổ đến tận gốc. Điều này thực sự vô cùng đau đớn. Họ thực hiện nhiều lần việc bọc kín đầu ông ấy bằng băng dính và giật băng dính đi.

Nhổ tóc của một người không chỉ là việc tra tấn về thể xác, mà nó còn là một hình thức sỉ nhục.

Trong nhà tù Sơn Đông, các tù nhân nhổ râu và lông mu của bác sỹ Thiệu Thừa Lạc.

Ông Đường Học Tiên ở huyện Lam Sơn, tỉnh Hồ Nam, đã bị bắt bảy lần và bị kết án 05 năm tù giam vì tu luyện Pháp Luân Công.

Bành Xuân Sinh và Ngũ Hồng Vệ, hai lính canh của Nhà tù Võng Lĩnh ở huyện Du đã yêu cầu Viên Dương, một tù nhân to lớn, nghiện rượt tra tấn ông Đường vào ban đêm. Viên đã hành hung ông Đường ngay trên giường ngủ và tra tấn ông trong hai giờ đồng hồ.

Hắn ta đã giữ chặt đỉnh đầu của ông Đường và tỳ khuỷu tay lên ngực của ông, làm cho ông Đường đau đớn và khó thở. Hắn ta lột đồ lót của ông Đường ra, ấn đầu gối của hắn ta vào đùi của ông Đường, véo và giật dương

vật của ông Đường. Sau đó hắn ta nhổ lông mu của ông Đường và ấn chúng vào miệng của ông Đường.

Ông Vân Phúc Khởi, học viên Pháp Luân Công ở huyện Phương Chính, tỉnh Hắc Long Giang, đã bị đưa đến Trung tâm giam giữ số 1 của huyện Phương Chính vào tháng 05 năm 2008. Các tù nhân [ở đây] đã đập ngã ông Vân xuống sàn ngay trước mặt các cai ngục. Một trong số họ lột quần lót của ông Vân. Họ nhổ lông mu và lông nách của ông, và bắt ông phải nuốt nó.

Ông Trương Thanh Thụ, học viên Pháp Luân Công, người thôn Thạch Bá, thị trấn Hòa Thịnh, Thành Đô, tỉnh Tứ Xuyên, đã bị giam giữ tại Trại lao động cưỡng bức Tân Hóa ở Miên Dương. Ông bị bắt phải ngồi thẳng lưng mà tay vẫn phải vươn đến được đầu gối của mình trong một khoảng thời gian dài. Các tù nhân nhổ râu, lông nách, lông mu và dính chúng lên mu bàn tay của ông. Họ còn dùng những thanh kim loại đập mạnh vào các ngón tay của ông Trương.

Các nữ học viên Pháp Luân Công cũng bị tra tấn tương tự như vậy. Ví dụ, bà Nhiệm Bình, người thành phố Lang Phường, tỉnh Hồ Bắc, đã bị giam giữ tại Trại lao động cưỡng bức nữ ở Đường Sơn trong 13 tháng. Các lính canh Diêm Hồng Lệ, Vương Ngọc Hoa, Giả Phương Mai, và Lưu Tú Xuyên đã xông vào buồng giam của bà Nhiệm và đánh bà đến chảy máu mũi. Họ đã nhổ rất nhiều tóc của bà. Đội trưởng Dương Hồng Lệ đã ra lệnh cho các lính canh khác lột trần bà Nhiệm và ra lệnh cho tù nhân Trần Yến nhổ hết lông mu của bà Nhiệm. ■